

‘De elendige’

Da jeg kom inn på hovedscenen og så en stor, svart skjerm som stirret meg i trynet tenkte jeg, ‘Ja vel, enda et kino-teaterstykke’. For å være ærlig, er jeg kjempelei av film på teateret. Det er et sted jeg kommer for å slippe unna skjerm, og den digitale verdenen. Forventningene mine var nokså lave, hvordan kom denne verdenskjente og ekstremt lange historia til å se ut på en skjerm uten alle sangene? La meg si at jeg ble helt blåst av banen.

Dette stykket er det beste jeg har sett på hovedscenen i år, nesten ingen rekvisitter ble brukt, men jeg ble allikevel sugd inn i historien. Dette kunne ikke vært på kino, dette var teater. Kameraet ble brukt slik at jeg nesten glemte at det var der, effekten alle perspektivene og vinklene hadde gjorde at karakterene ble framstilt på en helt egen måte, de kom så godt fram, jeg følte det de følte. Jeg kjedet meg ikke et øyeblikk. Cato Storengen var fabelaktig som Jean Valjean, jeg fikk vondt helt inn i hjertet mitt. Smerten økte bare når Malene Wadel inntok scenen som Fantine, den norske tittelen på boka ga plutselig mye mer mening, ‘De elendige’.

Jeg satt igjen i setet mitt, alle fordommene mine var borte, historien tydeligere i hodet mitt. Wow. 6 av 6 sofaer her altså. Dette er noe jeg synes alle burde få med seg.